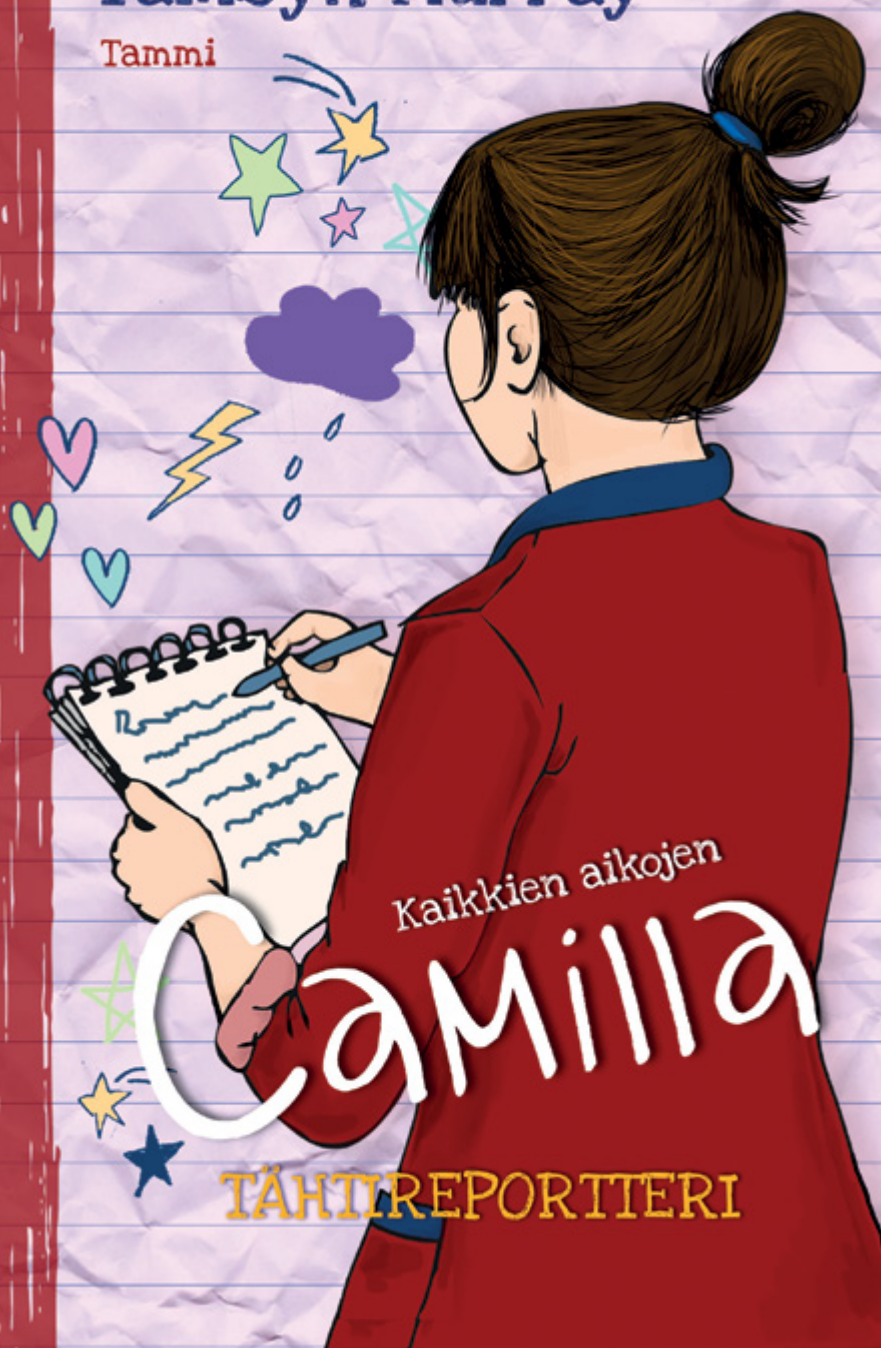

TamSyn Murray

Tammi

Kaikkien aikojen

Camilla

TÄHTIREPORTTERI

Omistettu Tanialle,
Camillan esikuvalle

Sitaatti s. 82:
Evankeliumi Matteuksen mukaan 22:14,
kirkolliskokouksen vuonna 1992 käyttöön ottama
Uuden testamentin suomennos.

Alkuteos: *Completely Cassidy. Star Reporter*
(Usborne Publishing Ltd, London)
Kansi ja ulkoasu: Riikka Turkulainen
Copyright © Tamsyn Murray 2015

ISBN 978-951-31-8534-3

Painettu EU:ssa

TamSyn Murray

Kaikkien aikojen
Camilla

TÄHTIREPORTTERI

SUOMENTANUT

Sari Kumpulainen

Kustannusosakeyhtiö Tammi

HELSINKI

Tämä sivu on revitty
äidin kirjasta nimeltä
POTKUA ELÄMÄÄN!

Oletko kyllästynyt vihaamaan elämäsi?

Ei mikään ihme. Mutta tiesitkö, että ihan jokaisessa piilee kyky muuttua? Sinun pitää vain löytää se sisimmästäsi.

Aloita kirjoittamalla tähän tavoitteesi:

Minä **TODELLAKIN** kaipaen potkua elämäni. Etsin vielä omaa juttuani — kykyä, jonka ansiosta erotuisin joukosta. Uskon, että jokainen on tosi, tosi hyvä jossakin. Syyslukukaudella aloin jo pitää itseäni piilonerona, mutta se osoittautuikin pelkäksi väärinkäsitykseksi, joten olen päättänyt jatkaa etsimistä kahta kovemmin. Eikä haittaisi yhtään, jos kykyni saisi muut ihaillemaan ja kunnioittamaan minua (erityisesti Nathan Crossfieldin erään tietyn pojan).

Lisäksi haluaisin pystyä vaijentamaan veljeni Liamin, jotta minun ei tarvitsisi kuunnella hänen älyttömiä jorinoitaan. Olisi **MAHTAVAA**, jos voisin tehdä saman pikkuveljelleni ja -siskolleni.

1. LUKU

”Olipa kerran tyttö nimeltä Camilla. Hän oli kiltti ja hyväsydäminen, vaikka joutuikin elämään köyhyydessä ja sietämään julmaa isoveljeään. Kaikki pitivät hänestä, varsinkin hänen uskollinen koiransa Rolo sekä hänen bestiksensä Molly ja Shernice. Hän asui ruusuköynnösten verhoamassa mökissä keskellä metsää, ja joka aamu hän lauloi niin suloisesti, että jopa linnut pysähtyivät kuuntelemaan –”

MIKÄ TÄÄLLÄ HAISEE?

Siis ihan oikeasti, miksi huoneessani lemuaa niin kuin täällä olisi raato? Kaksoset nukkuvat äidin ja isän makuuhuoneessa, joten haju tuskin johtuu heistä. Toisaalta mikään Joshuan ja

Elsien takapuolesta putkahtava ei enää yllätä minua. Olen nähnyt viiden viime kuukauden aikana heidän vaipoissaan sellaisia lasteja, etten olisi ihmetellyt, vaikka kotimme olisi jo luokiteltu ympäristöriskiksi. Tiedän, etteivät he mahda itselleen mitään, mutta olen melko varma, etten itse ollut vauvana yhtä paha.

Haju saattaa tietysti johtua Liamista. Veljeni täyttää pian viisitoista ja löyhkää hirveämmälä kuin roskapönttö. Mutta hän taitaa olla kaverinsa luona, eikä hänkään haise näin kamalalta. Lemusa joka tapauksessa kyynelät kihoamaan silmiin. Miten ihmeessä pystyn kirjoittamaan elämästäni enintään viidensadan sanan sadun huomista äikän kaksoistuntia varten, kun huoneilma on myrkyllisempi kuin Saturnuksen ilmakehä? Olisi ehkä pitänyt tehdä läksyt aikaisemmin kuin kahdeksalta sunnuntai-iltana, mutta nyt on myöhäistä harmitella sitä. En voi jättää ainetta kirjoittamatta edes löyhkän varjolla – pääsiäisloman jälkeen opettajat ovat toittaneet, että kevään päättökokeet lähestyvät kovaa vauhtia. Nyt on kyllä vasta huhtikuun loppu, joten kesäkuun kokeisiin on vielä aikaa,

mutta ymmärrystä ei ilmeisesti heru, vaikka koira ihan oikeasti söisi kotitehtävät.

Siitä päästäänkin viimeiseen mahdolliseen hajunlähteeseen eli koiraani Roloon. Kun pyysin kymmenvuotislahjaksi koiranpentua, en osannut kuvitella, että meille muuttaisi suklaanruskean labradorin ja tyrannosauruksen sekoitus. Siltä ei ole turvassa MIKÄÄN, niin kuin isä sai karvaasti huomata, kun hän jätti yhden Elvis Presley -peruukeistaan lojumaan sohvalle. Aamulla siitä oli jäljellä pelkkä hapsottava otsakiehkura. Ja se, mikä menee sisään yhdestä päästä, tulee tietenkin toisesta päästä ulos – ei varmaan tarvitse vääntää rautalangasta, mitä tarkoitan. Mutta vaikka Rolo keksii ällöttäviä temppuja, se ei yleensä tee tarpeitaan sisälle. Tämä haju on niin voimakas, ettei se voi tulla ulkoa. Saisinkohan jotenkin ujutettua sen mukaan satuun? Voisin ehkä panna otsikoksi PRINSESSA LEMUNEN. Yök. Pian minun täytyy tekaista äidin rintsikoista kaasunaamari.

Ei auta muu kuin lähteä tutkimaan. Ehkäpä siinä onkin kykyäni: voisin ryhtyä mestarietsiväksi ja selvittää rikoksia. Salaperäinen haju. Neljä epäiltyä. Vaarallinen tie totuuden jäljille...

Ei ihan vedä vertoja Sherlock Holmesin seikkailuille, mutta täytyi hänenkin aloittaa jostain.

Kun menin alakertaan, vanhempani löhösivät sohvalla. Äiti kuorsasi vaimeasti, ja isä oli niin uppoutunut Elvis-dokumenttiin, ettei hän ollut kiinnittänyt löyhkään mitään huomiota.

”Nyt kun tuli puheeksi, täällä haisee tosiaan vähän ruusukaalilta”, isä myönsi ja nyrpisti nenäänsä. ”Onko Liam kotona?”

Pudistin päätäni. ”Haju tulee joko vauvoista tai Rolosta.”

”Tai kaikista kolmesta”, isä huomautti irvistäen. Hän vilkaisi äitiä, jonka suusta pääsi juuri sopivasti todella epänaiseellinen korahdus. ”Lähdetäänkö tutkimaan? Minä olen tohtori Kuka, ja sinä voit olla avustajani.”

”Ei, kiitos”, vastasin seuratessani isää takaisin yläkertaan. ”Minä olen tohtori ja sinä apuri.”

Kun avasimme makuuhuoneen oven, meitä tervehti ällistytävä lemu. Ja pian meille selvisi, mistä se johtui. Joshuan vaippa oli pettänyt tavalla, jota ei näytetä mainoksissa. Hänen potkupukunsa

oli muuttunut ihan ruskeaksi pepusta niskaan asti. Vaikutti siltä kuin joku olisi suihkuttanut hänen päälleen maalia unien aikana.

Isä läimäytti kätensä suun eteen. ”Hyyllinen taihi löyhyä.”

Otin kiinni nenästäni. ”Midä?”

Hän laski kätensä ja sävähti. ”Sanoin, että syyllinen taisi löytyä.”

Sitä ei käynyt kiistäminen, koska todisteet olivat aika raskauttavia. En tosin voinut ymmärtää, miten Elsie pystyi vetelemään sikeitä veljensä vieressä autuaan tietämättömänä KAKKARÄJÄHDYKSESTÄ. Jätin isän siivoamaan ja lähdin hakemaan puhdasta vaippaa ja vaihtovaatteita.

Puolen tunnin kuluttua haju tuntui edelleen ilmassa, vaikka isä oli saanut Joshuan pestyä ja avannut tuuletusikkunan. Istuin jälleen huoneessani ja yritin kovasti keskittyä läksyihin, mutta löyhkä vaikutti vain pahenevan.

Muutaman kunnan nuuhkaisun jälkeen tulin siihen tulokseen, että lemu saattoi sittenkin leijaila sänkyäni alta, mikä ei voinut olla kaksosten syytä. Meinasin kutsua jälleen isän apuun, mutta sitten

muistin, ettei mestarietsivä kavahda mitään. Niinpä vedin syvään henkeä ja kurkistin sängyn alle. Sieltä minua tuijotti todella nolostunut Rolo. Peitin nenäni tyynyllä, uskaltauduin katsomaan tarkemmin ja huomasin, että koira oli yltä päältä jossain ruskeassa ja pahanhajuisessa mönjässä. Turkki tuntui lähes höyryävän niistä kohdista, joista se ei vielä ollut ehtinyt kuivua. Minulla ei ole aavistustakaan, missä Rolo oli piehtaroinut. Ovatko naapurit kenties hankkineet kissan lisäksi norsun tai jonkin vastaavan lemmikin? Ja Rolo oli tietenkin piiloutunut minun huoneeseeni eikä Liamin. Sänkyni alla on pölyä ja kaikenlaista roskaa, mikä varmaan selittää, miksi koiran toisen silmän päälle oli liimautunut karkkipaperi. Ja hyi kamala sitä hajua! Sanotaan nyt vaikka niin, että siihen verrattuna Joshuan vaippa oli tuoksunut ruusutarhalle.

Lähetin juuri Mollylle ja Shenicelle tekstarin, jossa selitin, etten välttämättä selviä KAKKA-KOSTAJAN pesemisestä hengissä.

Tällaisina hetkinä toivon, että olisimme sittenkin ottaneet kissan.

2. LUKU

AAARGH! Ei ole mitään hirveämpää kuin havahduttua puoli neljältä yöllä vauvan parkuun, paitsi herääminen siihen, että kaksi vauvaa räähky yhteen ääneen. Varsinkin, kun aamulla pitäisi raahautua kouluun ja on vasta ehtinyt nukahtaa edellisen huutokonsertin jälkeen.

Joshuan ja Elsieen itku tunkeutuu tyynyjenkin läpi, ja meistä on hyvää vauhtia tulossa uupuneita hermoraunioita. Välillä minusta tuntuu siltä, että kaksoiset odottavat, kunnes olemme kaikki simahdaneet, ja iskevät sitten kuin vaippapöksyiset ninjat. Shenicen mukaan valvottaminen kuuluu CIA:n käyttämiin kidutuskeinoihin, ja uskon sen helposti. Jo pelkkä hiusten harjaaminen käy voimille, ja

silmäpussini muistuttavat OSTOSKASSEJA. Molly uskoo, että jos zombit hyökkäävät, kotimme on Windsorin turvallisin paikka, koska kaksosten korvia vihlova huuto on jo tehnyt aivoistamme muusia. Ja jos univaje ei tee meistä selvää, kohtaloksemme koituvat kammottavat hajut.

Isä suhtautuu kaikkeen naurettavan hilpeästi, vaikka hän herää yleensä jo puoli viideltä ja nukah-ti tänä aamuna Weetabix-kulhoonsa. Ehkä hänellä on kiire kuolettavan tylsän työnsä pariin, koska toimistossa voi sentään levätä. En myöskään usko, että kukaan kakkaa siellä hänen päälleen.

”Vauva-ajasta täytyy yrittää nauttia”, isä hori-si aamulla, kun hän piteli Joshuaa olkaansa vasten eikä huomannut, että hänen paitansa selkämystä pitkin valui puklua. ”Pian kaksoset ovat joka paik-kaan ehtiviä taaperoita ja ihmettelimme, miten nopeasti he ovat kasvaneet.”

Raastoin paahtoleipäni kahtia. Nauttisin iso-siskon roolista huomattavasti enemmän, jos mi-nusta ei tuntuisi siltä, että silmämuniani on liotet-tu kynsilakanpoistoaineessa. Jopa Liam keskeyt-ti hetkeksi murojen lappamisen suuhunsa ja katsoi

minua siihen malliin, että olimme samassa veneessä. Silloin tajusin tilanteen vakavuuden. Veljeni on maailman ärsyttävin hyypiö, ja me tappelemme jatkuvasti. Ehkä väsymys on saanut minut taantumaan hänen tasolleen.

Äiti tuntuu menettäneen puhekykynsä. Hän vain murahtaa vastaukseksi kaikkiin kysymyksiini, paitsi jos pyydän rahaa. Silloin hän mulkaisee minua ja alkaa paasata. Tiedän, että joudumme tällä hetkellä venyttämään joka penniä, mutta minulla on silti tarpeita. Äidin SÄIHKE-lehden mukaan kaipaisin nyt itseruskettavaa voidetta, joka siivittäisi ihoni keväiseen kukoistukseen. Ikävä kyllä hän tyrmäsi ehdotukseni, kun näytin artikkelia aamupalalla.

”Olen kieltänyt sinua lukemasta lehtiäni, Camilla”, äiti sanoi ennen kuin olin edes ehtinyt kolmanteen kymmenestä syystä, joiden takia ottaa VARASLÄHTÖ KESÄÄN. ”Olet sitä paitsi liian nuori miettimään keinorusketusta. Saat nyt luvan sieittää kalpeuttasi.”

Helppo äidin on puhua: hän pysyy melkein aina kotona, ja jos hän sattuu lähtemään ulos, ihmiset keskittyvät leperteleeseen kaksosille eivätkä kiinnitä hänen ulkonäköönsä mitään huomiota. Se on

oikeastaan vain hyvä juttu, koska hänen rinnallaan vampyyritkin vaikuttavat ruskettuneilta. Minun tilanteeni on sen sijaan toinen, koska Pyhän Juudaan yläkoulun KEVÄTKARNEVAALEIHIN on enää alle viisi viikkoa, enkä suostu menemään sinne, jos näytän kalpeammalta kuin Draco Malfoy.

”Mutta –”

”Älä unta näe”, äiti kivahti, kun hän laski nukkuvan Elsien kantokoppaan ja pääsi vihdoin hörppäämään kauan sitten jäähtynyttä teetään. ”Luuletko, että olen unohtanut VILLIN VÄRJÄYSKOKEILUSI?”

Aina äidin pitää kaivella vanhoja. Kaikki tekevät virheitä, vai mitä? Jotkut mokaavat useammin kuin toiset (tulee mieleen sellainen täysin kuvitteellinen esimerkki, että hiusväri voi jäädä päähän hitusen liian pitkäksi ajaksi, jolloin tukka saattaa muuttua räikeän oranssiksi), mutta ei siitä tarvitse muistuttaa JOKA KÄÄNTEESSÄ. Varsinkaan, kun yksi kampaajakäynti ratkaisi ongelman eikä edes aiheuttanut vararikkoa. Mutta äiti tykkää kääntää veistä haavassa. Hän ei ikinä unohda MITÄÄN.

Etsin sisäistä tyyneyttäni, kun pudotin paahtoleivän kuoret pöydän alla käyttävälle Rololle (eli kauhukoiralta) ja nousin ylös. ”Minun täytyy mennä.”

Isä kohotti kulmaansa tuudittaessaan Joshuaa.
”Etkö halua kyytiä?”

Pudistin päätäni. ”Kävelen Mollyn ja Shenicen kanssa. Nähdään myöhemmin.”

Olin vähällä lähteä keittiöstä suukottamatta vauvoja hyvästiksi, mutta sitten katseeni osui Joshuaan, joka tuhisi uneliaasti isän olkaa vasten. Samassa ärtymykseni haihtui savuna ilmaan. Kävin pusuttamassa kevyesti kaksosten otsaa. Hellyydenpuuskassa suikkasin suukon äidinkin poskelle.

”Mukavaa päivää”, kuiskasin.

Äidin väsyneille kasvoille levisi hymy, mikä sai minut tavallaan tuntemaan syyllisyyttä. Me muut sentään pääsemme aina osaksi päivää pois täältä hullujenhuoneelta. Hänen elämänsä on yhtä ydinsaastevaippojen ja puklurättien täyteistä painajaisista, eikä hänellä ole seuranaan muuta kuin telkkarin lastenohjelmat. Päätin tsiljoonannen kerran kaksosten syntymän jälkeen, että olisin jatkossa avuliaampi. Tai ainakin jauhaisin vähemmän itseruskettavasta voiteesta.

”Kiitos...”, äiti vastasi juuri, kun Elsie kurtisti naamaansa ja puhkesi itkuun. ”...samoin.”

Myönnän ihan avoimesti, että silloin otin hatkat. Joshua ja Elsie ovat aivan mielettömän ihania, mutta heistä on kamalasti vaivaa. Vaatekomeroni perällä pitäisi olla ovi toiseen maailmaan, jossa eläimet osaisivat puhua eivätkä erehtyisi luulemaan kenkiäni herkkupalaksi.

Kun on tuntenut parhaat ystävänsä nelivuotiaasta asti, voi onneksi luottaa siihen, että he keksivät aina jonkin tavan piristää. Kerran Molly lainasi isänsä nenäkarvatrimmeriä tehdäkseen nallelleen irokeesin, ja mekin ajelimme omamme kaljuiksi lohduttaaksemme häntä. Ja kerran Shenicen velipuoli latasi viruksen heidän äitinsä kannettavalle tietokoneelle ja vieritti syyn Shenicen niskoille. Olimme ystävämme tukena ja tarjouduimme jopa valittamaan hänen kärsimästään vääryydestä Euroopan ihmisoikeustuomioistuimeen. Niinpä olin varma, että Molly ja Shenice suhtautuisivat tolkuttomaan uupumukseeni erittäin myötätuntoisesti, kun kerroin siitä heille matkalla kouluun.

”Kaikki vauvat itkevät, Cam”, Molly huokaisi ja muljautti silmiään ihan kuin olisi kuullut saman

valituksen ennenkin. ”Miten sinä et ole vielääkään tottunut siihen?”

Väänsin naamani sarkastiseen hymyyn. Molly ei ollut kovin ymmärtäväinen ollakseen bestikseni. Samassa kuitenkin muistin, että hän oli ainoa lapsi, joten hän ei ollut koskaan päässyt nauttimaan nahkavekkarin herätyksestä. ”Et muuten ole käynyt meillä yökylässä kaksosten syntymän jälkeen”, huomaustin. ”Sinun pitäisi ehkä tulla kokeilemaan, miten itse pärjää järkelemäisen univelan kanssa!”

Jatkoimme kinastelua aina koulun portille asti. Siis minä ja Molly. Shenice ei sanonut juuri mitään, vaan laahusti vain vieressämme ja kuunteli riiteilyämme. Jonkin ajan kuluttua tokkuraiseen mieleeni juolahti, että jokin oli pielessä.

Pukkasin Mollya. ”Mikä hätänä, Shen? Et kai sinäkin ole nukkunut liian vähän?”

Shenice kohautti harteitaan. ”En.”

”Mikä sinulla sitten on?” Molly sanoi.

Shenice vilkuili ympärilleen koulun pihalla kuin tarkistaakseen, ettei muita ollut kuuloetäisyydellä. ”Vannotteko, ettette kerro kenellekään?” hän kuisasi. Nyökkäsimme, ja hän jatkoi: ”Tiedättekö sen

olon, kun kuvittelee tuntevansa jonkun, mutta huomaakin olleensa väärässä?”

”Ai niin kuin silloin, kun me luultiin sitä yhtä jätkää Droidien Ziggyksi ja aneltiin häntä kirjoittamaan nimmari meidän poskeen, mutta me erehdyttiinkin henkilöstä eikä muste lähtenyt millään pois?” Molly kysyi naama kurtussa.

Shenice näytti kiukkuiselta. ”En minä sitä tarkoittanut, vaan... Äh, unohtakaa koko juttu.”

Pysähdyin niille sijoilleni. Meidän kolmen välillä vallitsi kirjoittamaton ystävyyslaki, jonka mukaan emme salanneet toisiltamme MITÄÄN. Täytyi olla kyse vakavasta asiasta, jos Shenice ei halunnut puhua siitä. ”Eikä unohdeta”, sanoin. ”Jotain on selvästi vialla, ja me halutaan auttaa.”

Shenice pysyi pitkään hiljaa. Sitten hänen suuret ruskeat silmänsä tulvahtivat kauhukseni täyteen kyyneliä. ”Ehkä minä vain paisuttelen, mutta äiti on käynyt ulkona torstai-iltaisina jo viiden viikon ajan.”

Molly näytti kysyvältä, ja minullakin oli vaikeuksia käsittää, miksi Shenice oli aivan poissa tolaltaan. Hänen isoveljensä jäi yleensä kotiin, jos heidän äitinsä lähti jonnekin, joten Shenicen ei tarvinnut pärjätä yksin.

”Entä sitten?” Molly ihmetteli. ”Ehkä hän on alkanut ravata bingosalilla. Tätini hurautti siihen touhuun viime vuonna lomareissulla Brightonissa, ja lopulta hänen miehensä oli pakko kieltää häntä menemästä rannan pelihallille.”

Shenice pudisti päätään. ”Tilanne on vielä pahempi. Luulen, että... äidillä on joku mies.”

Tuijotin häntä huuli pyöreänä ja aloin ymmärtää. Shenicen vanhemmat olivat eronneet vuosia sitten, ja hänen isänsä oli muuttanut melkein heti yhteen jonkun Glorian kanssa. Shenice ei oikein tykännyt siitä naisesta, mutta hän tapasi isäänsä vain kerran kuussa, joten se ei ollut mikään maailmanloppu. Hänen äitinsä oli sen sijaan pysynyt sinkkuna. Tuntui tosi pelottavalta ajatella, että äiti oli ehkä alkanut tapailla miestä, josta voisi tulla Shenicen isäpuoli.

Molly näytti epäilevältä. ”Oletko varma, ettei äitisi pelaa bingoa? Eleni-täti uskotteli miehelleen Dimitrille lähtevänsä lenkille, mutta istuikin koko illan pelihallilla. Hän ei puhunut isälleni viikkoon, kun tämä huomautti, että hänen olisi pitänyt keventää painoaan eikä kukkaroaan.”

”Saatoin tutkia äidin puhelinta”, Shenice myönsi

ja punastui vähän. ”Hän on tekstailut jonkun Julion kanssa, ja olen varma, että he ovat käyneet salaa treffeillä.”

Justiinsa. Meitä palveli Julio-niminen tarjoilija, kun lomailimme viime vuonna Teneriffalla, mutta en ole pahemmin kuullut nimeä täällä Windsorissa – paitsi silloin, kun eksyin espanjalaisen turistiryhmän joukkoon linnan edustalla ja meinasin päätyä bussimatkalle kohti Barcelonaa.

”Tähän voi olla jokin viaton selitys”, sanoin pirstääkseni ystävääni. ”Olet varmaan käsittänyt väärin.”

”Näin, mitä äiti oli kirjoittanut muistikirjaansa”, Shenice jatkoi. ”Kieli ei ollut englantia, vaan se näytti kovasti espanjalta.”

Kuulosti pahalta. Käsittääkseni Shenin äiti ei edes osannut espanjaa.

”Hän taitaa pitää siitä miehestä kovasti, jos hän on vaivautunut opiskelemaan vierasta kieltä”, Molly sanoi hiljaa.

”Niinpä!” Shenice parahti. ”Mitä jos äiti ja Julio pitävät toisistaan niin paljon, että he menevät naimisiin ja minun on pakko muuttaa Espanjaan asti?”

Jatkoa Camillan kohelluksille!

Taistelutahtoinen Camilla aloittaa kampanjan: miksi ihmeessä tytöt eivät saa käyttää koulu-puvussa housuja? Hänet pestataankin oitis koulun lehden toimittajaksi.

Tutkivan journalistin ura saa pian vauhtia, kun Camilla huomaa, että joku pitää netissä ikävää juorupalstaa oppilaista. Jos hän saa syyllisen selville ja kirjoittaa skuupin, tähti-reportterin titteli on taattu.

Kotona kaksosvauvat Elsie ja Joshua ovat kyllä suloisia, mutta pitävät koko perhettä hereillä öisin. Rolo-koira taas on yhdistelmä Tyrannosaurius Rexiä ja ruskeaa labradoria, joten vauhtia ja vallattomuutta riittää...

9 789513 185343

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-951-31-8534-3

Kansi: Riikka Turkulainen